

af det Parti, det ærede Medlem tilhører. Dette til Beroligelse for det ærede 7de Medlem for 2den Kreds!

Maa jeg saa i øvrigt sige til den højtærede Finansminister, at det er jo ikke mig, der har draget hverken Spørgsmaalet om de sociale Udgifter eller Spørgsmaalet om Militæruddgifterne frem, det kunde aldrig falde mig ind; men jeg har villet benytte Lejligheden til at sige til den høje Regering, at vi er i en Situation, hvorunder vi, dersom vi ikke foretager os noget, kan risikere at komme ud i et økonomisk Uføre, der kan blive skæbnesvangert for os alle. Det var det, jeg i al Almindelighed vilde henlede den høje Regerings Opmærksomhed paa. Vi maa tage det Spørgsmaal op — og det er Regeringen, der har Pligten til at tage det op —, hvorledes vi skal bære os ad med at faa Udgifterne sat ned for derved ogsaa at kunne naa til Nedsættelse af Skatter og Afgifter. Jeg hævder, at det vil blive nødvendigt at tage dette Spørgsmaal op; der vil — dersom der ikke kommer til at vise sig en helt anden Situation end den, vi nu kan øjne — komme den Tid, da man virkelig for Alvor maa tage den Sag op, og saa er det dog mærkværdigt fra den høje Regerings Side at sige: Ja, det kan vi jo nok snakke om, men saadant noget som de sociale Udgifter kan vi overhovedet ikke tale om. Hvad er det egentlig for et Standpunkt i en alvorlig økonomisk Situation som den, vi staar i! Hvis vi skal faa bragt Orden i Tingene, vil vi efter min Mening neppe paa noget Omraade kunne undgaa at skære ned paa de ganske urimeligt høje Udgifter, Staten har, og gennem Lovgivningen tillige tilrettelægge Mulighederne for, at ogsaa Kommunerne kan komme til at skære ned paa deres Udgifter. Det er dette, jeg har foreholdt den højtærede Finansminister, og intet som helst andet. Jeg tror, der ligger et Ansvar i saa Henseende hos Regeringen, og dersom man forsømmer dette Ansvar, frygter jeg for, man siden kommer til Fortrydelse paa dette Omraade.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg forstaar, at det ærede 7de Medlem for 6te Kreds mener, at de sociale Udgifter bør skæres ned, og det ærede Medlem mener, saa vidt jeg forstaar, ogsaa, at det særlig er de sociale Udgifter, der bør skæres ned, idet han stadig omtaler disse Udgifter og nævner den Indflydelse, det vilde have for Kommunerne, om man gennem Lovgivningen nedsatte dem. Nu vil jeg gerne have Lov til at rette det direkte Spørgsmaal

til det ærede Medlem: Vil det ærede Medlem og vil hans Parti gennem Lovgivningen være med til at nedsætte de militære Udgifter, vil de være med til at begynde dèr og tage de sociale Udgifter med, hvis det bliver nødvendigt at gaa saa langt ned? Vil det ærede Medlems Parti være med dertil; saa tror jeg, vi kan komme frem ad Vejen, men hvis det ærede Medlem vil begynde med de sociale Udgifter og sige, at Militæruddgifterne slet ikke maa røres eller skal være de allersidste, der røres, bliver jeg ikke Følgesvend paa den Vej. Det vilde være overordentlig interessant for mig at faa at vide, om det ærede Medlem vil være med til i indeværende Samling at foretage saadanne Ændringer i de militære Love, at vi kan komme ned med Udgifterne. Da kan jeg love det ærede Medlem min Støtte, og der er mange andre Omraader, hvor vi maaske ogsaa kan blive enige om at sætte Udgifterne ned, men de sociale Udgifter maa efter min Mening være dem, der kommer sidst. Jeg vil altsaa gerne udbede mig et bestemt Svar med Hensyn til de militære Udgifter: Vil det ærede Medlem være med til ved Lovgivning at nedsætte dem i indeværende Samling? Saa tror jeg, der er en Mulighed for at komme til betydelige Nedskæringer og større Nedskæringer, end jeg har ment der var Mulighed for at opnaa Enighed om paa Rigsdagen.

Hauch: Jeg forstaar godt, at det kunde tiltale den højtærede Finansminister at faa slaaet fast, at jeg ikke kunde tænke paa overhovedet at gaa ind paa at drøfte Spørgsmaalet om en Nedsættelse af Udgifterne, medmindre den først skete paa den sociale Lovgivnings Omraade. Men det har jeg ikke sagt et eneste Ord om. Det er den højtærede Finansminister, som selv har draget dette Spørgsmaal frem — det kommer man ikke udenom. Jeg har udtalt min Beklagelse af, at den højtærede Finansminister fandt Anledning til for sit Vedkommende at gøre opmærksom paa, at der paa dette Omraade ingen Nedskæringer kunde ske. Nu synes jeg dog, det begynder at hjælpe lidt; jeg bemærkede nemlig, at den højtærede Finansminister erklærede, at de sociale Udgifter maatte komme sidst. Jeg skal ikke være uvillig til overfor den højtærede Finansminister at tage det som Udgangspunkt, at der er en Række af de sociale Udgifter, som selvfølgelig maa komme sidst; jeg vil ogsaa mene, at der er en Række af disse sociale Udgifter, som vi i det hele taget ikke kan røre, naar vi kommer til at beskæftige os med Enkeltheder. Men det,